

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/10/2014
Identifikačné číslo spisu:	5808010689
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5808010689.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného E. D. a spol. pre zločin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 183 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 19. februára 2014 v Bratislave dovolanie obvineného E. D. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. júla 2013 sp. zn. 1 To 70/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. D. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo z 5. februára 2013 sp. zn. 4 T 259/2008 boli obvinení E. D. a D. B. uznaní za vinných zo zločinu obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 183 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a obvinený U. U. zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., na skutkovom základe, že

dňa 15.03.2008 v čase po 22.00 hod. v bare v Penzióne v Habovke č. XXX, okr. Tvrdošín, E. D. opakovane udieral J. Z. otvorenou dlaňou do tváre a následne mu už E. D. a D. B. neumožnili z baru odísť, U. U. im priniesol k stolu lopatu a čierne igelitové vrečko, E. D. a D. B. prinútili J. Z. vyjsť von a nastúpiť do vozidla VOLKSWAGEN PASSAT, ev. č. V., ktorého majiteľom je D. B., v aute mu na hlavu niektorý z nich navliekol čierny igelitový sáčok, odviezli poškodeného do blízkosti mosta pri Poľnohospodárskom družstve v obci Habovka, kde J. Z. prikázali z vozidla vystúpiť a ísť do poľa, tam ho spoločne opakovane udierali a kopali do rôznych častí tela, pričom použili aj drevenú násadu na lopatu, keď už poškodený nejavil známky života, nechali ho ležať na zemi a odišli preč, čím spôsobili J. Z., nar. XX.XX.XXXX, zlomeninu lícne-čelustného komplexu vľavo s posunom kostných úlomkov, zlomeninu nosových kostí bez posunu kostných úlomkov, otras mozgu ľahkého stupňa, tržnozmliaždenú ranu horného viečka vpravo, pomliaždenie a podkožné krvné výrony oboch očnicových oblastí, mnohopočetné pomliaždenia a odreniny kože tváre, pomliaždenie hrudníka obojstranne s potrebnou dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 7 až 8 týždňov.

Za to boli E. D. a D. B. odsúdení obaja podľa § 183 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. s prihladením na ustanovenie § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov u každého z nich.

Na výkon uloženého trestu boli obaja podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinený U. U. bol odsúdený podľa § 183 ods. 3 Tr. zák. s prihladením na § 38 ods. 2, § 39 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvineným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému J. Z. kodu vo výške 2.407,55 € a so zvyškom nárokov na náhradu škody bol poškodený podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie všetci traja obvinení, ktoré odôvodnili osobitným podaním prostredníctvom svojich obhajcov. V dôvodoch odvolania (č.l. 837 - 839) obvinený E. D. namietal skutkové zistenia súdu prvého stupňa, pričom k jeho odsúdeniu došlo na základe nepravdivých výpovedí poškodeného J. Z.. Nepopieral, že v bare dal poškodenému facky, ale k žiadnemu obmedzeniu jeho osobnej slobody nedošlo. Poškodený mohol slobodne z baru odísť. Okrem toho poukazoval na skutočnosť, že poškodený bol značne pod vplyvom alkoholu a zranenia si mohol spôsobiť aj pri páde na zem. Jeho konanie malo byť právne posúdené ako ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., za ktorý je trestná sadzba odňatia slobody od 2 do 5 rokov. Od skutku uplynula už dlhšia doba, po ktorú viedol riadny život, poukazoval na svoje rodinné pomery, preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a uložiť mu primeraný podmienený trest odňatia slobody.

V prospech obvineného E. D. podala odvolanie i jeho družka D. U. (č.l. 804), ktorá poukázala na ich doterajší spoločný život, pričom spolu vychovávajú desaťmesačného syna, trest je preto neúmerne vysoký a jeho výkonom by sa ona i jej syn dostali do finančnej a sociálnej núdze.

Odvolania obvinených D. B. a U. U. smerovali do viny, pretože sa žiadnej trestnej činnosti nedopustili.

Na základe včas podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý na verejnom zasadnutí 30. júla 2013 sp. zn. 1 To 70/2013 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. rozsudkom tak, že napadnutý rozsudok zrušil ohľadne obvineného U. U. vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému U. U. podľa § 183 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Na výkon uloženého trestu zaradil tohto obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 T 50/2010 z 26. apríla 2010, právoplatnom 26. apríla 2010, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Napokon uvedeným rozhodnutím podľa § 319 Tr. por. krajský súd odvolania obvinených E. D., D. B. a D. U. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 30. júla 2013, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený E. D. uložený trest odňatia slobody od 2. augusta 2013 vykonáva, t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou.

Odpis druhostupňového rozhodnutia obvinený E. D. prevzal 13. septembra 2013, jeho obhajkyňa 12.

septembra 2013, prokurátor 11. septembra 2013 a poškodený 27. septembra 2013.

Okresný súd Námestovo 17. februára 2014 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného E. D., ktoré podal prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Magdy Poliačikovej, ktorá obvineného obhajovala aj v pôvodnom konaní pred odvolacím súdom. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 2. decembra 2013 (č.l. 1000 - 1002) a smeruje proti vyššie citovanému rozhodnutiu krajského súdu.

V písomných dôvodoch svojho dovolania uviedol, že dovolanie podáva z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, d/, g/, i/ Tr. por.

V rámci uplatnených dovolacích dôvodov obvinený fakticky zopakoval námietky, ktoré uplatnil už v konaní o odvolaní na súde druhého stupňa. Ťažiskom jeho dovolacej argumentácie je tvrdenie, že súdy sa vôbec nezaoberali otázkou, či skutok uvedený v obžalobe sa vôbec stal. Výtýkal súdom, že nepostupovali v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., v dôsledku čoho došlo k závažným pochybnostiam o skutkovom stave, s ktorými sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal. V žiadnom prípade nedošlo k obmedzovaniu osobnej slobody poškodeného v zmysle § 183 Tr. zák., ktorý trestný čin je úmyselným trestným činom a oni nemali úmysel obmedzovať osobnú slobodu poškodeného, ani ju fakticky neobmedzovali. Správne malo byť jeho konanie posúdené ako ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., nakoľko úmyselne ublížili poškodenému J. Z. na zdraví, pričom z nedbanlivosti došlo k ťažkej ujme na zdraví, ktorá však podľa výpovede znalca MUDr. G. G. mohla vzniknúť aj ako následok nadmerného požitia alkoholických nápojov samotným poškodeným, čo vyplýva z č.l. 245 (čo je však poučenie poškodeného podľa jednotlivých ustanovení Tr. por. pred jeho výsluchom v prípravnom konaní z 11. apríla 2008) a č.l. 546 (obsahuje časť výpovede znalca MUDr. G. G. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní 10. mája 2011). Ide o ďalšiu podstatnú skutočnosť, ktorou sa súd dostatočne nezaoberal.

V ďalšej časti svojho dovolania namietal, že súdy ho odsúdili na základe jediného dôkazného prostriedku - výpovede poškodeného, ktorá však bola vo viacerých jej častiach vyvrátená ako nepravdivá a vykazovala viaceré rozpory, s ktorými sa súdy dostatočne nevysporiadali. V tejto súvislosti poukazoval na výpovede svedkov E. U. a D. U..

Ďalej namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., nakoľko jeho obhajca súdu doložil lekárske vyjadrenie spochybňujúce dĺžku trvania liečby poškodeného, pričom ak by súd bral do úvahy tento dôkaz pri svojom rozhodovaní, nebol by skutok kvalifikoval ako trestný čin s následkom ťažkej ujmy na zdraví. V jeho prípade súdy porušili základnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“.

Napokon vyjadril nesúhlas s výmerou uloženého trestu s poukazom na § 34 Tr. zák., pretože trest má postihovať páchatel'a a nie jeho rodinu. V tejto súvislosti poukazoval na skutočnosť, že od skutku uplynula dlhšia doba, riadne pracuje, žije v spoločnej domácnosti s družkou, s ktorou sa starajú o maloletého syna E., nar. XX.XX.XXXX. Jeho život za posledné štyri roky dáva dostatočnú záruku, že došlo k jeho náprave. Navrhol preto svojmu dovolaniu vyhovieť.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania stranám trestného konania s upozornením, že sa môžu k dovolaniu obvineného E. D. vyjadriť. Možnosť vyjadriť sa využil iba prokurátor, ktorý vo svojom vyjadrení z 30. decembra 2013 (č.l. 1011-1012) uviedol, že obvinený prvé tri dovolacie dôvody bližšie nezdôvodnil, a preto sa k nim nevyjadruje. Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak námietky obvineného uvedené v dovolaní po vecnej stránke nezodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu, nakoľko sa týkajú skutkového stavu. Pokiaľ obvinený v závere namieta výmeru trestu (v danom prípade uloženého v hraniciach zákonom stanovenej trestnej sadzby), ani tento argument nezodpovedá žiadnemu zo zákonných dovolacích dôvodov, a preto navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Obvinený E. D., ako už bolo vyššie uvedené, opieral podané dovolanie v prvom rade o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dôvodu citovaného ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V posudzovanej veci bolo obvinenému vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa zo 16. marca 2008 pre zločin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 183 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., na ktorý zákonodarcu stanovil trest odňatia slobody od 7 do 12 rokov. V čase vznesenia obvinenia nebol u neho dôvod povinnej obhajoby, pričom obvinený pri prvých výsluchoch pred vyšetrovateľom prehlásil, že si obhajcu nevolí. Dôvod povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por. u neho nastal až jeho vzatím do väzby z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. por. na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Námestovo z 18. marca 2008 sp. zn. 0Tp 11/2008. Uvedeného dňa bola aj uznesením sudcu obvinenému ustanovená obhajkyňa JUDr. Lenka

Kozáková (č.l. 86/zv. I.), ktorá obvineného zastupovala až do 10. februára 2009, kedy bolo uznesením súdu jej ustanovenie zrušené, nakoľko dôvody povinnej obhajoby pominuli (č.l. 54). Obvinený bol totiž uvedeného dňa na základe uznesenia Okresného súdu Námestovo prepustený na slobodu. Obvinený si potom zvolil obhajcu až v konaní pred odvolacím súdom, kde ho na základe plnej moci z 23. júla 2013 (č.l. 841) zastupovala JUDr. Magda Poliačiková. Z uvedeného vyplýva, že v priebehu trestného stíhania boli práva na obhajobu obvineného plne zachované. Z obsahu jeho dovolania možno vyvodzovať, že porušenie práva na obhajobu obvinený vidí v nesprávnom vyhodnotení svedeckej výpovede poškodeného J. Z.. Dovolací súd však zistil, že oba nižšie súdy v posudzovanej veci pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupovali v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. Pokiaľ toto hodnotenie dôkazov a z neho vyplývajúce závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak to ešte neznamená, že došlo k porušeniu práva na obhajobu.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 71 ods. 1 písm. d/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Obvinený síce uplatnil uvedený dovolací dôvod, avšak vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku konkrétne neuviedol, kedy sa vykonalo hlavné pojednávanie, resp. verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti bez uvedenia zákonných podmienok. Prítom z predloženého spisového materiálu dovolací súd zistil, že obžaloba bola podaná na súd prvého stupňa 10. decembra 2008. Prvé hlavné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až 29. januára 2010 (č.l. 509-511), ktorého sa obvinený E. D. osobne zúčastnil. Hlavné pojednávanie vo veci bolo potom v priebehu rokov 2010 - 2013 viackrát odročené najmä pre neprítomnosť svedkov, avšak ako vyplýva z jednotlivých zápisníc, obvinený sa zúčastnil všetkých hlavných pojednávaní, na ktorých bolo vykonávané dokazovanie a bol prítomný aj na hlavnom pojednávaní 5. februára 2013, kedy došlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku (č.l. 728-740).

Verejného zasadnutia na krajskom súde dňa 30. júla 2013, kde sa prerokúvalo odvolanie obvinených sa nezúčastnil, avšak podaním z 12. júla 2013 (č.l. 835) odvolaciemu senátu oznámil, že si zvolí obhajcu, pričom verejného zasadnutia sa nebude môcť zúčastniť, nakoľko je vycestovaný za prácou. Verejného zasadnutia sa zúčastní jeho obhajca. Obhajca obvineného sa verejného zasadnutia zúčastnil, kde aj tlmočil žiadosť obvineného, aby sa konalo v jeho neprítomnosti (č.l. 851 - 852). Obvinený mal teda možnosť osobne sa zúčastniť verejného zasadnutia, ktorej účasti sa dobrovoľne vzdal. Za danej situácie sú preto dovolacie námietky obvineného nedôvodné.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého možno dovolanie podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prirodzene zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa preto vyžaduje, aby sa napadnuté súdne rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového

stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Taktiež odôvodneniu súdnych rozhodnutí nemožno nič vyčítať, pretože dávajú odpoveď na všetky otázky, ktoré bolo potrebné v konkrétnom prípade riešiť. Argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Napokon obvinený ako dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. V rámci tohto dovolacieho dôvodu možno namietat, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnosť môže spočívať v tom, že súd použije iný právny predpis, či iné ustanovenie alebo použije správny právny predpis a jeho správne ustanovenie, avšak toto ustanovenie nesprávne vyloží.

V posudzovanom prípade obvinený uplatnil výhrady, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Námietskami, že súdmi ustálený skutok sa nestal a súdy postupovali v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10, 12 Tr. por. vlastne nenamieta nesprávne právne posúdenie skutku alebo iné hmotnoprávne posúdenie, ale prejavuje nesúhlas s procesným postupom súdov pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, na základe čoho považuje skutkové závery za nesprávne. Dovolaciemu súdu vlastne predkladá vlastnú verziu skutkového stavu založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Z uvedeného je zrejmé, že argumenty uvedené v dovolaní obvineného nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože sa netýkali právneho posúdenia, ale výlučne skutkových zistení a hodnotenia dôkazov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu uplatnil aj výhrady voči uloženému trestu odňatia slobody, pričom poukazoval na ustanovenie § 34 Tr. zák., ktoré upravuje základné zásady ukladania trestov. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že námietky voči uloženému trestu možno uplatňovať iba pod dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Aj v prípade, že by obvinený uvedený dôvod vo svojom dovolaní uplatnil, nemohol by dovolací súd jeho námietky akceptovať. Uvedený dovolací dôvod sa totiž vzťahuje iba na prípady, kedy bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa, alebo mu bol uložený trest vo výmere mimo trestnej sadzby uvedenej v Trestnom zákone, čo sa v prípade obvineného nestalo.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmieta dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanom prípade, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, g/, i/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného E. D. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.